

Žije vo vedľajšom dome a pozná moje
najtemnejšie tajomstvo

MOTÝL

POMOCNÍČKA ŤA VIDÍ

FREIDA McFADDEN

SVETOVÝ BESTSELLER

POMOCNÍČKA ŤA VIDÍ

**Knihy od Freidy McFadden, ktoré vyšli
vo vydavateľstve Motýľ:**

Anatómia lži
Profesorka

Zo série *Pomocníčka*:
Pomocníčka
Tajomstvo pomocníčky

**POMOCNÍČKA
ŽAVIDÍ
FREIDA McFADDEN**

VYDAVATELSTVO MOTÝL

THE HOUSEMAID IS WATCHING

Copyright © 2024 by Freida McFadden

All rights reserved.

Translation © Dorota Lamačková, 2024

Cover photo © Imagine CG Images/Shutterstock, Nongnuch/stock.adobe

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Print: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-376-7

Pre moju rođinu.

PREDSLOV

Všetko je od krvi.

Toľko krvi som ešte nikdy nevidela. Nasiakol ňou béžový koberec, pretiekla do okolitých parketových dosiek, zafľakala nohy dubového konferenčného stolíka. Dokonale oválne kvapôčky sa dostali až na sedadlo svetlej koženej pohovky a po alabastrovej stene stekajú celé prúdy.

Je všade. Ak sa poriadne porozhliadam, nájdem kvapky krvi aj na aute v garáži? Na čepeliach listov v trávniku? V supermarkete na druhom konci mesta?

Horšie je však to, že mám od krvi celé ruky.

To je ale hnus. Hoci nemám veľa času, pociťujem nutkanie to tu celé vyčistiť. Keď vznikne škvrna, a to predovšetkým na koberci, mala by sa rýchlo vydrhnúť, aby nestihla zaschnúť. Keď raz uschne, ostane tam navždy.

Bohužiaľ, akokoľvek silno by som drhla, neodstránim to mŕtve telo ležiace uprostred krvavej kaluže.

Zvažujem svoje možnosti. Dobré, uznávam, je to zlé. Keď sa v dome nájdu moje odtlačky, nebude to čudné, ale tá krvavočervená farba pod nechtami a v ryhách dlaní sa mi bude vysvetľovať ťažšie. Tú tmavú škvrnu, ktorú mám spredu na tričku, len tak nezahovorím. Som v poriadnej kaši.

Ak ma niekto prichytí.

Skúmam svoje dlane a zvažujem, či si tú krv zmyjem, alebo odtiaľto ihneď vypadnem. Ak si umyjem ruky, stratím vzácne sekundy a možno ma pre to prichytia. Ak hneď odídem, tá krv z mojich dlaní bude na všetkom, čoho sa dotknem.

A zrazu zazvoní zvonček.

Zvonenie sa ozýva po dome a ja celá stuhnem. Bojím sa aj nadýchnuť. „Haló?“ zvolá známy hlas.

Prosím, odíď. Prosím.

V dome je ticho. Osoba za dverami pochopí, že nikto nie je doma, a rozhodne sa, že príde inokedy. Musí. Ak nie, tak je po mne.

Opäť zazvoní zvonček.

Chod' preč. Prosím, chod' preč.

Nezvyknem sa modliť, ale v tejto chvíli som pripravená pokľaknúť. Teda, urobila by som to, ak by som si tým neza-kravila kolená.

Ten človek za dverami si asi myslí, že nikto nie je doma. Nikto nezvoní viac ako dvakrát. Práve keď už si myslím, že by som mohla byť v bezpečí, začne sa mykať kľučka. A potom sa začne otáčať.

Ach nie. Dvere sú odomknuté. Asi o päť sekúnd sa ten človek dostane dnu. Vojde do obývačky. A potom zbadá...

Toto.

Už som sa rozhodla. Musím ujsť. Nemám čas umyť si ruky. Nemám čas sa zamýšľať nad krvavými stopami, ktoré možno po mne zostanú. Musím vypadnúť.

Len dúfam, že nikto nepríde na to, čo som urobila.

PRVÁ ČASŤ

1

PRED TROMI MESIACMI

MILLIE

Milujem tento dom.

Zbožňujem na ňom úplne všetko. Ten obrovský trávnik pred domom aj ten ešte väčší za domom (hoci začínajú oba hnednúť). Milujem, že máme takú veľkú obývačku. Zmestí sa do nej *hneď niekoľko kusov nábytku*, nielen jedna malá pohovka a televízor. Milujem tie francúzske okná, cez ktoré vidím celú štvrť. Prednedávnom som čítala, že je to jedna z najlepších častí mesta pre rodiny s deťmi.

Najviac však milujem, že je len môj. Dom číslo 14 na Locust Street je celý môj. Tak dobre, tridsať rokov budem splácať hypotéku, potom bude môj. Prechádzam prstami po stene v našej novej obývačke, približujem sa k nej a obdivujem novučičku kvetinovú tapetu. Nemôžem uveriť, že mám také šťastie.

„Mama zase bozkáva dom!“ zapiští hlas spoza mňa.

Rýchlo sa odtiahnem od steny, aj keď ma predsa môj deväťročný syn nenachytil s tajným milencom. Vôbec sa

nehanbím za svoju lásku k tomuto domu. Najradšej by som ju vykričala do sveta z našej strechy. (Máme úžasnú strechu. *Milujem tento dom.*)

„Nemal by si sa vybaľovať?“ spýtam sa.

Nicove škatule a nábytok sme odniesli do jeho izby, takže by sa mal vybaľovať, ale namiesto toho si dookola hádže o stenu bejzbalovú loptu. O moju stenu s tou krásnou kvetinovou tapetou. Nie sme v tomto dome ani päť minút a on už je odhodlaný ho zničiť. Vidím mu to v tých tmavohnedých očiach.

Samozrejme, že syna milujem najviac na svete. Ak by som bola v takej tej hypotetickej situácii, že by som si musela vybrať medzi Nicom a týmto domom, *jednoznačne* by som si vybrala Nica. Bezpochyby.

Len hovorím, že ak v tomto dome niečo zničí, bude mať domáce väzenie, kým sa nebude musieť začať holiť.

„Vybalím sa zajtra,“ hovorí Nico. Odkladanie vecí na ďalší deň je tuším jeho všeobecná životná filozofia.

„Alebo teraz?“ navrhnem.

Nico vyhodí loptu do vzduchu a trochu sa obtrie o strop. Ak by sme mali v tomto dome čo i len jednu hodnotnú vec, tak by som práve teraz dostala infarkt. „Neskôr,“ nalieha.

To znamená nikdy.

Nakuknem na schodisko. Áno, máme aj *schody!* Skutočné schody. Je pravda, že vŕzgajú pri každom kroku, a ak sa chytím zábradlia príliš silno, riskujem, že odpadne, máme však schody, ktoré vedú na *ďalšie poschodie domu.*

Je evidentné, že v New Yorku som žila príliš dlho. Váhala som, či sa presťahovať späť na Long Island po tom, čo sa stalo, keď som tu žila naposledy, ale to bolo takmer pred dvadsiatimi rokmi – je to dávna minulosť.

„Ada?“ kričím smerom na poschodie. „Ada, mohla by si sem prísť?“

O chvíľu vystrčí moja jedenástročná dcéra Ada hlavu ku schodisku, aby som dovidela na jej husté vlnité tmavé vlasy a veľmi tmavé oči. Nico má rovnaké oči, obaja ich zdedili po otcovi. Na rozdiel od Nica si Ada určite začala vybaľovať veci, hneď ako sme prišli. V škole má samé jednotky a je to ten typ, ktorý si spraví domáce úlohy sám od seba týždeň vopred.

„Ada,“ poviem. „Už si sa vybalila?“

„Takmer.“ Neprekvapuje ma to.

„Myslíš, že by si mohla pomôcť s vybaľovaním Nicovi?“

Ada bez váhania prikývne. „Jasný. Poď, Nico.“

Nico v tom ihneď uvidí príležitosť. Vie totiž, že väčšinu práce odvedie jeho sestra. „Dobre!“ šťastne súhlasí.

Nico ma konečne prestal terorizovať s bejzbalovou loptou a vybehol hore po schodoch do svojej izby za Adou. Chcem jej povedať, aby to nerobila celé sama, ale v tejto chvíli už je to zbytočné. Ja sama mám pred sebou tak šesťdesiat škatúl. Je mi jedno, ako to urobia. Hlavne, že to bude hotové.

Mali sme veľké šťastie, že sme získali tento dom. Prehrali sme tak šesť výberových konaní v štvrtiach, ktoré ani neboli také pekné ako táto. Ani vo sne by mi nebolo napadlo, že by sme mali šancu získať tento malebný, pôvodne vidiecky dom, v meste, ktoré má tak dobre hodnotené štátne školy. Keď mi naša realitná agentka zavolała a oznámila mi, že dom je náš, takmer som sa rozplakala od šťastia. A to sme ho nakoniec kúpili o desať percent lacnejšie!

Vesmír sa musel rozhodnúť, že si zaslúžime trochu šťastia.

Vykuknem z predného okna na dodávku zaparkovanú na ulici pred domom. Bývame v malej slepej uličke. Sú tu ešte

dva domy a v tom, ktorý je oproti, vidím siluetu osoby pri okne. Asi môj nový sused alebo nová susedka. Dúfam, že budú milí.

Z dodávky sa ozve buchot, a tak rozcapím vchodové dvere, aby som zistila, čo sa deje. Vybehnem von práve vtedy, keď môj manžel vystúpi z dodávky s kamarátom, ktorý súhlasil, že nám pomôže so sťahovaním. Chcela som zaplatiť sťahovaciu službu, ale on trval na tom, že to dokáže aj s kamarátmi. A musím uznať, že treba šetriť každý cent, ak chceme splatiť našu hypotéku. Z ceny domu nám napokon spustili desať percent, no aj tak bol drahý.

Môj manžel drží jeden koniec pohovky, ktorá bude v obývačke. Na hrudi má prilepené prepotené tričko. Celá stuhnem, pretože už má po štyridsiatke a to posledné, čo potrebuje, je, aby ho seklo. Tieto obavy som vyslovila už vtedy, keď sme plánovali sťahovanie, a tváril sa, akoby to bola tá najväčšia hlúposť, akú kedy počul, hoci mňa seká v chrbte každý druhý týždeň. A nie z nosenia pohovky. Mňa sekne aj z *kýchnutia*.

„Enzo, môžeš si, prosím, dávať pozor?“ poviem.

Pozrie sa na mňa, a keď sa uskrnie, tak sa začnem rozplývať. Je to normálne? Aj ostatným ženám, ktoré sú vydaté vyše jedenásť rokov, sa ešte podlamujú kolená pri pohľade na svojich manželov?

Nie? Len mne?

Teda, niežeby to tak bolo *neprestajne*. Musím však uznať, že ma vie stále dostať. A neprekáža mi ani to, že každým rokom je nevysvetliteľne viac sexy. (Zato ja len starnem.)

„Dávam si pozor,“ nalieha. „Okrem toho, tento gauč je ľahký! Skoro nič neváži.“

Chlap, ktorý drží opačný koniec pohovky, prevráti oči. Pravda však je, že to naozaj nie je ťažký gauč. Máme ho

z Ikey, a to už je o stupeň kvalitnejší ako náš posledný gauč, ktorý sme si vzali len tak z ulice. Enzo mal takú teóriu, že ten najlepší nábytok bol vždy z chodníka pred naším bytom.

Trochu sme odvtedy dospeli. Dúfam.

Kým Enzo so svojím kamarátom nesú do obývačky pohovku, ja opäť zdvihnem zrak a zahľadím sa na dom oproti. Locust Street13. V tom okne stále niekto stojí a hľadá na mňa. Vnútri je tma, takže toho veľa nevidím, ale tá silueta je v okne aj teraz.

Nieкто nás pozoruje.

To však nemusí veštiť nič zlé. Ľudia v tom dome sú naši noví susedia, takže verím, že chcú vedieť, čo sme zač. Keďkoľvek som videla sťahovákov pred našou budovou, vždy som sa pozerala z okna, lebo som chcela vedieť, kto sa sťahuje, a Enzo sa na mne smial a hovoril mi, aby som prestala a radšej sa šla predstaviť.

To je ten rozdiel medzi ním a mnou.

Teda, nie je to ten *jediný* rozdiel.

V snahe byť priateľská ako môj manžel a zmeniť svoje spôsoby zdvihnem ruku a zamávam tej siluete. Môžem sa predsa zoznámiť s novým susedom z domu číslo 13.

Lenže tá osoba mi neodkýva. Namiesto toho sa z ničoho nič stiahnu žalúzie a silueta zmizne.

To je ale privítanie.

2

Enzo nesie posledné škatule do domu, zatiaľ čo ja stojím na našom porednutom trávniku, vyhýbam sa vybalovaniu a snívam o tom, ako bude tento trávnik vyzerat', keď sa oň manžel postará. Enzo je trávnikový čarodejník – tak nejako sme sa vlastne spoznali. Tento náš vyzerá ako stratený prípad, lebo je sčasti hnedý a pôda pod ním sa mrví, ale viem, že takto o rok budeme mať ten najkrajší trávnik v celej slepej uličke.

Som stratená v predstavách, no vtom sa otvoria dvere vedľajšieho domu – domu číslo 12. Vyjde žena s vlasmi karamelovej farby ostrihaných na mikádo. Má na sebe priliehavú bielu blúzku a červenú sukňu so špicatými topánkami na podpätkoch, ktoré vyzerajú, že by niekomu dokázali vypichnúť oko. (Prečo vždy rozmýšľam nad takýmito vecami?)

Na rozdiel od suseda oproti, ona mi pripadá priateľská. Zdvihne ruku a nadšene mi zamáva. Potom ku mne prejde po vydláždenom chodníku, ktorý oddeľuje naše domy.

„Zdravím!“ vykrikuje. „Konečne spoznávam našich nových susedov! Som Suzette Lowellová.“

Natiahnem sa k nej a podám jej ruku. Má upravené a nalakované nechty. Na ženu má prekvapivo silný stisk. „Millie Accardiová,“ odpoviem.

„Tak *rada* vás spoznávam, Millie,“ povie. „Bude sa vám tu veľmi páčiť.“

„Už teraz sa mi tu páči,“ odpoviem úprimne. „Tento dom je úžasný.“

„Ach, to teda je.“ Suzette prikývne. „Chvíľu tu len tak stál, lebo veď viete, taký malý dom sa predáva ťažko. Ja som však vedela, že si nájde tu správnu rodinu.“

Malý? Ona *uráža* náš milovaný dom? „No, ja ho zbožňujem.“

„Och áno. Je taký útulný, však? A...“ Pohľad jej spadne na naše schody, ktoré sú trochu poškodené, ale Enzo slúbil, že ich opraví. Sú jednou z položiek na zozname opráv, ktoré nás čakajú. „Sedliacky. *Taký* sedliacky.“

Dobre, jednoznačne *uráža* náš dom.

Mne je to však jedno. Aj tak ho milujem. Je mi ukradnuté, čo si o ňom myslí nejaká namyslená susedka.

„Takže, Millie, pracujete?“ pýta sa Suzette. Modrozelenými očami sa zameriava na moju tvár.

„Som sociálna pracovníčka,“ poviem so štipkou pýchy v hlase. Hoci už to robím niekoľko rokov, stále som na svoju kariéru hrdá. Áno, vie to byť vyčerpávajúce a psychicky náročné a plat tiež nie je bohvieaký, no napriek tomu tú prácu milujem. „A čo vy?“

„Som realitná maklérka,“ povie s rovnakou pýchou. Aha, tak to vysvetľuje, prečo *urážala* náš dom v maklérskom žargóne. „Domy sa teraz dobre predávajú.“

Nuž, to je fakt. Zrazu si uvedomím, že Suzette do predaja tohto domu nezapojili. Ak je realitná maklérka, prečo susedia nechceli, aby predala ich dom?

Enzo vyjde z dodávky, nesie ďalšie škatule. Tričko mu stále prilieha k hrudi a čierne vlasy má vlhké od potu. Pamätám

si, ako som jednu tú škatuľu napĺňala knihami a bála som sa, že bude príťažká. A teraz nielenže nesie tú škatuľu, ale ešte si na ňu pridal ďalšiu. Chrbát ma bolí už len pri pohľade na neho.

Suzette ho tiež sleduje. Pozoruje, ako postupuje od dodávky k nášmu vchodu, a na perách má úsmev. „Váš sťahovák je *fakt* sexy,“ poznamená.

„Vlastne,“ poviem, „to je môj manžel.“

Spadne jej sánka. Zdá sa, že má o ňom lepšiu mienku ako o tomto dome. „To vážne?“

„M-hm.“ Enzo položil škatule do obývačky a vybral sa von po ďalšie. Odkiaľ má toľko energie? Kým príde k dodávke, zamávam naňho. „Enzo, poď sa zoznámiť s našou susedkou Suzette.“

Suzette si rýchlo napraví blúzku a zastrčí si prameň karamelových vlasov za ucho. Ak by mohla, určite by sa skontrolovala vo vreckovom zrkadle a naniesla si novú vrstvu rúžu. Na to však nie je čas.

„Dobrý deň!“ vykrikuje a vystrčí ruku vpred. „Rada vás spoznávam. Enzo, však?“

Podá jej ruku a zoširoka sa na ňu usmeje. Okolo očí sa mu urobia vrásky. „Áno, Enzo. A vy ste Suzette?“

Zachichoce sa a súhlasne prikývne. Jej reakcia je trochu prisilná, ale aby som bola spravodlivá, on sa ju snaží ohúriť. Môj manžel v tejto krajine žije už dvadsať rokov, a keď sa rozprávame pri večeri za stolom, jeho prízvuk je vcelku jemný. Keď však chce na niekoho urobiť dojem, jeho prízvuk zosilnie, aby sa zdalo, že je čerstvý imigrant. Alebo, ako by povedal on, „nový imigrant“.

„Určite si to tu zamilujete,“ ubezpečuje nás Suzette. „Je to taká milá tichá slepá ulička.“

„Už sme si to tu zamilovali,“ odpoviem.

„A váš dom je taký rozkošný,“ hovorí. Snaží sa nájsť ďalší kreatívny spôsob, ako nám dať najavo, že náš dom je oveľa menší ako ten jej. „Pre vás a vaše deti bude ideálny. A ešte čakáte aj ďalšieho drobca.“

Keď to vysloví, jasne sa pozrie na moje brucho, v ktorom jednoznačne *nie sú* žiadni drobci. Žiadni tam neboli už deväť rokov.

Najhoršie je, že Enzo sa na mňa otočí a na moment sa mu na tvári zazračí nadšenie, hoci *veľmi dobre vie*, že keď som rodila Nica, podviazali mi pri neplánovanom cisárskom reze vaječníky. Pozriem sa na svoje brucho a všimnem si, že mi košela nešťastne odstáva. Vnútri tak trochu umieram.

„Nie som tehotná,“ poviem pre dobro Suzette a očividne aj svojho manžela.

Suzette si pritisne dlaň k červeným perám. „Preboha, tak to sa ospravedlňujem! Len som si myslela...“

„To nič,“ odpoviem. Preruším ju, kým to ešte viac zhorší. Úprimne, ja svoje telo milujem. Do tridsiatky som bola ako palica do fazule, ale teraz mám konečne nejaké ženské krivky a dovolím si tvrdiť, že sa páčia aj môjmu manželovi.

V každom prípade, táto košela pôjde do smetiaka.

„Máme dve deti,“ Enzo prehodí ruku cez moje plecia, akoby ani nezaregistroval Suzettinu narážku. „Syna Nica a dcéru Adu.“

Enzo je na naše deti taký hrdý. Je skvelým otcom a chcel by ešte ďalších päť detí, ak by som nebola takmer zomrela pri pôrode nášho syna. Chceli sme si ďalšie dieťa adoptovať alebo nejaké vziať do opateru, ale s mojou minulosťou a mojimi záznamami to nebolo možné.

„Vy máte deti, Suzette?“ spýtam sa.

Pokrúti hlavou a na tvári sa jej objaví zhrozený výraz. „To určite nie. Nie som materinský typ. Žijem len so svojím manželom Jonathanom. Sme šťastne bezdetní.“

Výborne – má vlastného manžela. Od môjho sa môže držať ďalej.

„Ale cez ulicu býva jeden malý chlapec,“ povie. „Je tretiak.“

„Aj Nico je tretiak,“ odpovie nadšene Enzo. „Možno by sme ich mali zoznámiť.“

Keď sme sa presťahovali, deti museli odísť zo školy priamo uprostred roka. Môžete mi veriť, že to posledné, čo chcete, je zmeniť dvom deťom na prvom stupni školu uprostred marca. Cítila som sa previnilo, ale nemohli sme si dovoliť platiť hypotéku a aj nájom do konca školského roka, takže sme nemali na výber.

Nico je sebavedomý ako jeho otec, takže ho to veľmi ne-naštválo. Pre Nica je miestnosť plná nových deciek príležitosťou na to, aby mal koho ohúriť. Je to preňho zábavné dobrodružstvo. Ada to prijala v pokoji, ale neskôr som ju našla plakať v izbe nad predstavou, že musí opustiť dve najlepšie kamarátky. Dúfam, že keď príde jeseň, budú s tým už obaja vyrovnaní a ich trauma zo sťahovania uprostred školského roka bude len vzdialenou spomienkou.

„Môžete sa o to pokúsiť,“ Suzette myká plecami. „Ale tá žena, ktorá tam býva, Janice, nie je veľmi priateľská. Takmer nevychádza z domu, pokiaľ nepotrebuje odprevadiť syna na autobusovú zastávku. Väčšinou ju vídam len v oknách, ako sleduje dianie na ulici. *Vždy* do všetkého strká nos.“

„Aha,“ odpoviem. Rozmýšľam nad tým, ako môže Janice do všetkého strkať nos, keď ani nevychádza z domu.

Pozriem sa cez cestu na dom číslo 13. Všetky okná sú

zatiehnuté, hoci je poludnie a ľudia, ktorí tam žijú, sú evidentne doma.

„Dúfam, že si plánujete kúpiť nejaké poriadne žalúzie,“ hovorí mi. „Má totiž skvelý výhľad.“

Enzo a ja sa naraz otočíme smerom k nášmu novému domu. Zrazu si uvedomíme, že ani jedno okno nemá žalúzie či záclony. Ako to, že nám to nenapadlo? Nikto nám nepovedal, že si máme kúpiť žalúzie! Všade, kde sme bývali, boli žalúzie už navrtané!

„Kúpim žalúzie,“ Enzo mi šepne do ucha.

„Ďakujem.“

Suzette sa zjavne baví na našej nevedomosti. „Váš maklér vám nepovedal, aby ste si ich kúpili?“

„Očividne nie,“ zamrmlam.

Asi sa nám snaží naznačiť, že ona by nás na to bola bývala upozornila, ak by bola našou maklérkou. Na to je však už trochu neskoro. Nateraz sme bez žalúzií.

„Viem vám odporučiť výbornú firmu, ktorá vám ich nainštaluje,“ hovorí. „Nám ich montovali minulý rok. Na prízemie a poschodie dali krásne voštinové žalúzie a na podkrovné okná navrtali rozkošné okenice.“

Neviem si ani predstaviť, koľko by to stálo. Určite oveľa viac, ako si môžeme dovoliť.

„Nie, vďaka,“ odpovie Enzo. „Môžem to urobiť sám.“

Žmurkne naňho. „O tom nepochybujem.“

To ako vážne? Už mi trochu lezie na nervy, že táto žena flirtuje s mojím manželom priamo predomnou. Niežeby to nerobili aj iné ženy, ale, kristepane, veď sme susedia. Nemôže to robiť menej okato? Aj by som jej chcela niečo povedať, ale netúžim si z nej spraviť nepriateľku päť minút po tom, ako sme sem prišli.

„A ešte,“ dodáva, „chcela by som vašu rodinu pozvať na večeru. Vás dvoch, samozrejme, a... môžu prísť aj deti.“ Z predstavy, že naše deti vojdú do jej domu, nie je veľmi nadšená. A to ani nevie, že Nico rád rozbíja drahé veci. Najlepšie päť minút nato, ako vstúpi do miestnosti.

„Jasné, to by bolo skvelé,“ odpovie Enzo.

„Vynikajúce!“ vykrikuje naňho. „Čo tak zajtra večer? Som si istá, že vaša kuchyňa ešte nebude úplne v prevádzke, tak aspoň nebudete v strese.“

Enzo sa na mňa pozerá so zdvihnutým obočím. Má kopu energie na spoločenské udalosti, no ja som introvertka, takže si vážim, že sa najskôr chce ubezpečiť, že s tým súhlasím. Úprimne, z predstavy, že mám s touto ženskou stráviť večer, mi je zle. Zdá sa mi trochu *divná*. Ak tu však máme bývať, nie je našou povinnosťou spriatelieť sa so susedmi? To predsa normálne rodiny z predmestia *robia*, nie? A možno nebude až taká hrozná, keď ju trochu spoznám.

„Samozrejme,“ poviem. „To by bolo veľmi príjemné. V Long Islande takmer nikoho nepoznáme.“

Suzette zakloní hlavu a rozosmeje sa. Ukáže nám rad perlovobielych zubov. „Ach, Millie...“

Pozriem sa na Enza, no mykne plecami. Ani jeden z nás nechápe, čo je také vtipné. „Čo?“

„Ani neviete, ako to vyznelo,“ chichoce sa. „Nikto nehovorí, v Long Islande.“

„To... to vážne?“

„Áno!“ Krúti hlavou, akoby som bola totálne mimo. „Hovorí sa, *na* Long Islande. Nie ste v ostrove – to znie tak nevzdelane. Ste *na* ostrove.“

Enzo si škriabe tmavé vlasy. Mimochodom, ešte nemá ani jeden šedivý vlas. Nebyť farieb na vlasy, pravdepodobne

by som po druhom pôrode ostala celkom šedivá. Enzo má iba zopár šedivých prameňov na brade a tie vidno len vtedy, keď si ju nechá narásť. Keď som ho však na to upozornila, začal sa prehrabávať vo vlasoch, kým nenašiel jeden jediný šedivý vlas, ktorý mi potom ukázal, ako keby to tým vylepšil.

„Tomu nerozumiem,“ odpoviem. „Znamená to, že by mali ľudia hovoriť, že žijú *na* Austrálii? Alebo *na* Staten Islande?“

Úsmev jej zmizne z tváre. „No, Staten Island je celkom iný prípad.“

Snažím sa o očný kontakt s Enzom, ale zdá sa, že sa na tom celkom baví. „Nuž, sme radi, že sme *na* Long Islande, Suzette. A tešíme sa na zajtrajšiu večeru.“

„Neviem sa dočkať,“ odpovie.

Do úsmevu sa musím prinútiť. „Máme niečo priniesť?“

„Nuž,“ klepká si ukazovák o bradu. „Čo keby ste priniesli dezert?“

Super. Teraz musím prísť na to, čo by som asi tak mohla priniesť ako dezert, aby vyhovoval Suzettiným požiadavkám. Balenie Oreo keksov asi nepostačí. „Dohodnuté!“

Suzette kráča späť k svojmu omnoho väčšiemu domu a podpätky jej s každým krokom klopajú o chodník. Zrazu ma zachveje v žalúdku. Tak som sa tešila, keď sme kúpili tento dom. Tak dlho sme žili v miniatúrnych bytoch ako sardinky a teraz mám konečne svoj vysnívaný dom.

Lenže teraz mám prvýkrát pocit, že presťahovať sa sem bola obrovská chyba.

3

Dnes večeríme za kuchynským stolom. Viete, čo je kuchynský stôl? To je taký stôl, ktorý sa *vojde do našej kuchyne*. Áno, v našej kuchyni je miesto na celý stôl. V tej predošlej sme mali sotva miesto pre jednu osobu.

Objednali sme si činu z reštaurácie, ktorá nám poštou zaslala menu. V jedle nie som veľmi vyberavá a ani Enzo. Jediné, čo nezje, je talianske jedlo. Tvrdí, že v žiadnej reštaurácii ho nevedia dobre pripraviť a vždy je sklamaný. Keď si však objednáваме pizzu, zje ju. Tá podľa neho totiž v skutočnosti nie je talianskym jedlom.

Ade je to rovnako ukradnuté, ale Nico je hrozne vyberavý. Preto som pre neho pripravila čistú ryžu s trochou masla a množstvom soli, zatiaľ čo my ostatní sa napchávame rezancami *lo mein* s hovädzím mäsom a brokolicou. Podľa mňa mu tá ryža s maslom už prúdi v žilách.

„Naša prvá večera v novom dome,“ hrdo oznámim. „Konečne môžeme pokrstiť tento stôl.“

„Prečo to stále opakuješ, mama?“ spýta sa Nico. „Prečo stále hovoríš, že všetko krstíme?“

Aby som bola spravodlivá, asi ma ešte nikdy nepočul vysloviť slovo „krstiť“ a za posledných päť hodín som ho použila

minimálne päťkrát. Keď sme predtým sedeli na gauči, povedala som, že práve krstíme obývačku. Potom sme šli na dvor s jeho bejzbalovou loptou a povedala som, že krstíme dvor. A v určitej chvíli som tuším povedala aj to, že pokrstím záchod.

„Mama sa len teší z nového domu.“ Enzo ku mne natiahne ruku. „A má sa prečo. Je to nádherný dom.“

„Je celkom pekný,“ pripúšťa Nico. „Ale páčilo by sa mi, keby bol červený. A keby mal žlté oblúky.“

Dobre, môj syn mi tuším hovorí, že chce žiť v McDonalde.

Je mi to jedno. Tento dom sme kúpili pre nich dvoch. V Bronxe sme sa tísli v maličkom byte a po Ade už začínali pokukovať chlapi, keď chodila domov zo školy. Teraz bývame v časti so skvelými školami, deti sa môžu hrať na dvore a túlať sa vonku bez toho, aby sa báli, že ich niekto prepadne. Aj keď to nevedia oceniť, je to to najlepšie, čo sme pre ne mohli urobiť.

„Mami?“ Ada presúva rezance po tanieri. Všimnem si, že takmer nič nezjedla. „Zajtra sa nám začína škola?“

Tmavé obočie sa jej zvráští. Obe moje deti sa tak veľmi podobajú na svojho otca, až sa mi zdá, že sú to jeho klony a ja som bola len inkubátor, z ktorého sa potom narodili. Ada je krásna, má dlhé uhľovočierne vlasy a hnedé oči, ktoré jej zaberajú polovicu tváre. Enzo tvrdí, že vyzerá presne ako jeho sestra Antonia. Teraz je v procese premeny z dieťaťa na dospelú osobu a čoskoro z nej bude žena, za ktorou sa budú ľudia otáčať. Keď ten deň nastane, Enzo ju podľa mňa začne všade prenasledovať s bejzbalovou pálkou. Neprizná to, ale má potrebu ju chrániť.

„Cítiš sa na to?“ spýtam sa jej.

„Áno,“ povie, hoci krúti hlavou.

„Teraz sa skončili jarné prázdniny,“ podotknem. „Takže tie deti sa nevideli asi týždeň. Možno si ani ony nebudú jeden druhého pamätať.“

Ada sa vôbec netvári pobavene, ale Nico sa zachichoce.

„Môžem vás zajtra odviezť,“ navrhuje Enzo. „Môžeme ísť dodávkou.“

Adine oči sa rozžiaria, pretože miluje jazdy v otcovej dodávke. „Môžem sedieť vpredu?“

Enzo sa na ňu pozerie a zdvihne obočie. Rád im dopraje, ale teší sa, že si chce najskôr overiť, či mu to nevedí.

„Vlastne, zlatko,“ poviem, „na to si ešte trochu malá. Čoskoro.“

„Ja chcem ísť zajtra autobusom!“ vyhlási Nico. Minulý rok sme bývali príliš blízko základnej školy na to, aby deti chodili autobusom. Teraz Nico pozdvihol „chodenie autobusom“ na zážitok porovnateľný s návštevou *Charlieho továrne na čokoládu*. Na nič iné tuším nemyslí. „Prosím, mami?“

„Jasné,“ odpoviem. „A Ada, ak chceš ísť s otcom...“

„Nie,“ rázne odpovie. „Pôjdem s Nicom autobusom.“

Ak by ste aj našli na mojej dcére nejaké nedostatky, nemohli by ste poprieť, že rada dohliada na svojho malého brata. Počula som, že batolata vedia poriadne žiarliť, keď príde nový súrodenec, ale Ada Nica od začiatku milovala. Vykašľala sa na všetky svoje bábiky a radšej sa starala o neho. Mám zopár bolestivo roztomilých fotiek, na ktorých Ada drží Nica v náručí a kŕmi ho fľaškou mlieka.

„Ešte niečo...“ Nico si naberie viac ryže do úst. Cez jeho pery sa dostane asi tak osemdesiat percent, zvyšok mu padá do lona a na podlahu. „Mohol by som mať zvieratko, mami? Prosím.“

„No,“ poviem.

„Povedala si, že keď budem starší a zodpovednejší, budem môcť mať zvieratko,“ pripomenie mi Nico.

Nuž, starší *je*. Či aj zodpovednejší...

„Psa?“ pýta sa s nádejou Ada.

„Kým si kúpime psa, musíme dať oplotiť dvor,“ hovorím im. Okrem toho by som rada bola lepšie finančne zabezpečená, kým si zadovážime ďalšieho člena rodiny.

„A čo tak korytnačku?“ navrhone Ada.

Zachvejem sa. „Nie, prosím, korytnačku nie. Korytnačky *neznášam*.“

„Nechcem psa ani korytnačku,“ povie Nico. „Chcem modlivku.“

Takmer sa zadrhnem hlavičkou brokolice. „Čože?“

„V skutočnosti je to dobré domáce zviera,“ pridá sa Enzo. „Nevyžaduje veľa starostlivosti.“

Preboha, Enzo *vie*, že Nico chce toho ohavného tvora dotiahnuť do nášho domu? „Nie, modlivku mať nebudeš.“

„Ale prečo nie, mami?“ tlačí na mňa Nico. „Sú fakt super. Budem ju mať v izbe a ani ju nebudeš mať na očiach. Iba ak by si chcela.“

Roztomilo sa na mňa usmeje, tak ako to *vie* len on. Teraz má takú rozkošnú okrúhlu tvár a medzeru medzi zubami. Je však nad slnko jasné, že o takých šesť či sedem rokov bude z neho rovnaký lámač srdc, akým bol jeho otec, kým sme sa dali dokopy.

„Nezáleží na tom, či ju budem mať na očiach,“ poviem. „Budem vedieť, že je tu.“

„Budeme ju mať pod dozorom,“ povie Enzo a usmeje sa na mňa rovnako roztomilo. Dopekla s mojím manželom, musí byť taký pekný?

„Čo to žerie?“ spýtam sa.

„Muchy,“ odpovie Nico.

„Nie.“ Pokrútim hlavou. „Nie. Nič také.“

„Neboj sa,“ hovorí Nico. „Sú to muchy, ktoré *nelietajú*.“

„Sú to *nelietavky*,“ vtipkuje Enzo.

„A nič ťa to nebude stať,“ dodáva Nico. „Tie muchy si zabezpečíme sami.“

„Nie. Nie, nie, nie.“

Enzo natiahne ruku pod stolom a stlačí mi koleno. „Millie, zobrali sme decká z ich pôvodnej školy a dotiahli ich sem. Ak chce Nico modlivku...“

Hlúposť. *On* chce tú modlivku tiež. Je to presne niečo, čo by Enzo pokladal za super vec.

Pozriem sa na Adu v nádeji, že sa za mňa prihovorí, ale je príliš zaujatá vytváraním kôpok rezancov na tanieri. Snaží sa pomocou nich vyskladať svoje meno. Väčšinou sa nezvykne hrať s jedlom, takže musí byť naozaj nervózna.

„Ak by som súhlasila,“ poviem, „kde by sme vôbec tú modlivku zohnali?“

Enzo a Nico si ťlappnú dlaňami, čo by bolo rozkošné, ak by ma ten hmyz, ktorý sem chcú dotrepať, tak nedesil.

„Môžeme si kúpiť vajce,“ vysvetľuje Nico. Preboha, ako dlho sa už o tom bavia? Zdá sa, že majú veľmi dobre premyslený plán. „A potom sa z neho vyľiahnu stovky modliviek.“

„Stovky...“

„Ale to je v pohode,“ dodáva rýchlo Enzo. „Navzájom sa zožerú, takže väčšinou zostane len jedna alebo dve.“

„A potom ich môžeme pokrstiť,“ dodáva Nico. „Dobre, mami?“

Predstavujem si, aká zhrozená by bola Suzette Lowellová, keby zistila, že v jej dokonalej slepej uličke žije modlivka spolu s kolóniou nelietavých múch. To jediné je na celej tej situácii vtipné. Dobre, okej, asi im to teda dovolím. Prisa-hámbohu, ak však budú v mojom krásnom dome lietať muchy, Nico sa bude musieť odsťahovať.

4

Ak budem musieť vybalit' ešte jednu škatuľu, tak sa povraciam.

Dnes som ich vybalila už päť miliárd. To je môj triezvy odhad. A teraz stojím v hlavnej kúpeľni, hľadím na kartónovú škatuľu, na ktorú som napísala „KÚPELŇA“ permanentnou fixkou, a nemám vôľu ju otvoriť. Napriek tomu, že sú v nej nevyhnutné hygienické potreby. Možno by som si dnes večer mohla umyť zuby prstom.

Spoza dverí sa ku mne približuje zvuk krokov a chvíľu nato sa v kúpeľňových dverách objaví Enzo. Zbadá ma s tou kúpeľňovou škatuľou a usmeje sa.

„Čo robíš?“ spýta sa.

Ochabnú mi plecia. „Vybalujem.“

„Vybalovala si celú noc,“ podotkne. „Stačilo. Dokončíme to zajtra.“

„Lenže tieto veci *potrebujeme*. Sú to hygienické potreby.“

Enzo vyzerá, že ma bude presviedčať o opaku, ale potom sa poriadne zamyslí. Namiesto toho nakoniec načrie rukou do vrecka na obnosených modrých džínsoch a vytiahne z neho vreckový nožík, ktorý vždy nosí pri sebe. Ten nožík mu dal jeho otec, keď bol ešte malý, a sú na ňom vyrezané

jeho iniciály: E. A. Má skoro štyridsať rokov, ale on ho stále ostrí, takže ľahko prereže pásku, ktorá drží škatuľu s potrebami pokope.

Spoločne vybalujeme veci zo škatule. Keď som tohto muža prvý raz stretla a podlamovali sa mi z neho kolená, ani vo sne by mi nebolo napadlo, že budeme raz spolu stáť v kúpeľni a hrabať sa v škatuli s mydlom a lepkavými fľašami šampónu. Napočudovanie si však Enzo na domáci život zvykol.

Po necelom roku nášho spoločného života som jedného dňa nedostala menštruáciu, a to napriek tomu, že som riadne užívala antikoncepciu. Bála som sa mu to povedať, ale on bol z toho celý bez seba. *Teraz z nás bude rodina!* povedal. Jeho rodičia aj sestra zomreli a mne nikdy nedošlo, ako veľmi si chcel založiť vlastnú rodinu. O mesiac neskôr sme sa vzali.

A teraz, o vyše desať rokov neskôr, žijem taký podobný domácky život na predmestí, o akom som snívala. V tom sne nebol Enzo ani *nikto iný*. Mnohým ľuďom by to pripadalo nudné, ale ja som spokojná. Vždy som chcela len normálne potichu existovať. Len mi to trvalo dlhšie ako ostatným.

Enzo vybral zo škatule žiletky. Teraz je konečne prázdna. Hotovo. Dobré, máme síce ďalšiu miliardu škatúľ, ktoré na nás čakajú, ale aspoň jednu sme vybalili, takže je to miliarda mínus jedna. Predpokladám, že s vybalovaním skončíme tak v najbližších troch či štyroch desaťročiach.

„Dobré,“ povie Enzo. „Teraz už sme s prácou skončili.“

„Áno,“ súhlasím.

Ponad plece nahliadne na manželskú posteľ s čerstvo vypraným povlečením a potom sa pozrie znova na mňa a vyškerí sa.

„Čo je?“ podpichujem ho. „Chceš pokrstiť posteľ?“

„Nie,“ odpovie. „Ja ju chcem *poškvrniť*.“

Začnem sa smiať, no preruší ma. Vezme ma do náručia a odnesie cez prah našej krásnej novej spálne až do postele. Aj by som mu povedala, nech si dáva pozor na chrbát, ale keďže zdvíhal škatule, ktoré vážia raz toľko, čo ja (aspoň dúfam), tak asi vie, čo robí. Nesie ma až k posteli a potom ma položí na periny.

Enzo si strhne tričko, nakloní sa ku mne a začne ma bozkávať na krku, no hoci sa tomu chcem poddať, oči mi behajú po tých dvoch francúzskych oknách pri našej posteli. Prečo sme nekúpili žalúzie? Čo za idiota sa nastahuje do nového domu a nezaistí, aby mal zakryté okná?

Z mojej polohy na posteli mám skvelý výhľad na dom oproti. Okná sú tmavé, no aj tak spozorujem záblesk pohybu v izbe na poschodí. Aspoň si myslím.

Enzo si všimne, že som ostala strnulá, a odtiahne sa. „Čo sa deje?“

„Tie okná,“ zamrmlam. „Veď cez ne všetko vidieť.“

Zdvihne hlavu a pozrie sa z nášho okna na dom číslo 13. „Majú zhasnuté. Už spia.“

Keď sa pozriem z okna teraz, nezbadám už žiadny pohyb. Pred chvíľou som ho však videla. Len sekundu dozadu. Som si tým istá. „To si nemyslím.“

Žmurkne na mňa. „Tak im spravíme šou.“

Hľadím naňho.

„Dobre,“ zašomre. „Čo keby sme teda zhasli?“

„Fajn.“

Enzo sa zo mňa odplazí a stlačí vypínač. Izbu pohltí tma.

Vrtím sa na plachte a nie som schopná odvrátiť pohľad od toho holého okna. „Rozmýšľal si niekedy nad tým, prečo bol tento dom taký lacný?“

„Lacný?“ Enzo vyhrkne. „Veď sme len na zálohu minuli všetky úspory! A tá hypotéka je...“

„Ale predali nám ho pod pôvodnú cenu,“ podotknem. „Nič iné sa pod cenu nepredávalo.“

„Je v pôvodnom stave.“

„To boli aj tie ostatné.“ Narovnáam sa v posteli. „A nepodarilo sa nám vyhrať výberové konanie ani pri jednom.“

Enzo sa na mňa rozčúlene pozrie. „Našli sme ti tvoj vysnívaný dom a teraz máš s ním problém? Mali sme šťastie! Čo je na tom také neuveriteľné?“

Predsa to, že ja nikdy šťastie nemám.

„Millie...“ povie Enzo tým sexy hlasom, o ktorom vie, že mu neodolám. „Podme si užiť našu prvú noc v novom dome, áno?“

Vlezie naspäť do posteľe a teraz mu už neviem odolať. Podarí sa mi však ešte raz pozrieť cez okno a napriek tomu, že ten dom je až na druhej strane ulice, prisahám, že je tam pár očí.

Niektó nás sleduje.